

SZŐCS GÉZA ÜZENETE MINDAZOKHOZ, AKIK VELE VANNAK ÉS AKIK ELLENE

Nehéz idők járnak ma Európában. Fantomok járnak át kis hazánkat is, fel-alá kísértenek az elmékben, a földeken, a dolgozószobákban. Miközben a nemzet lélekszáma csökken, a gondok és az ellenségek száma növekszik – egyre több jut belőlük egy főre.

Hosszan mérlegelve, sokszorosan meghányva-vetve, hol a helyem és melyek a tennivalóim, arra jutottam: három megfontolás szól amellett, hogy ugyanazt folytassam, amit az elmúlt két évben végeztem, ennél sokkal több – huszonhat – szempont pedig amellett érvel, hogy változtassak és más feltételek közt próbáljam tovább szolgálni az eddig fontosnak tartott értékeket és ügyeket.

A fentiek alapján kérem Balog Zoltán erőforrás-minisztert, járuljon hozzá ahhoz, hogy kilépjek államtitkári kötelekeimből. Döntésemet könnyű szívvel hoztam, mert súlyos terhektől szabadulok általa, ha nem is az volt számomra nehéz, amit annak szokás gondolni. Dehiszen tudjuk, Esti Kornél szavával:

Tudjuk mi rég, mily könnyű
mit mondanak nehéznek,
és mily nehéz a könnyű,
mit a medvék lenéznek.

Barátaimnak megköszönöm, hogy mellettem álltak és segítségemre voltak. Ellenségeimnek is köszönöm, hogy közreműködtek annak a megtörténtében, ami a sors vagy az istenek szándéka volt velem.

II.

A kulturális államtitkárság tisztességes munkát végzett az elmúlt két évben. Általános elismeréssel zártuk az uniós elnökség fél évét. Számos kultúrdiplomáciai sikert könyvelhettünk el és befolyásos barátokat szereztünk országunknak az ellene folytatott legbrutálisabb agresszió időszakában. Nélkülünk ma sem 1956-os Intézet nem volna, sem Concerto zenekar. A ferihegyi repülőtér nem Liszt Ferenc nevét viselné (egyáltalán, a Liszt-év szerényebben és igénytelenebb módon alakult volna) és Peking legfontosabb múzeumában nem állíthatott volna ki több mint harminc kortárs magyar képzőművész, elindítva a kínai műgyűjtők érdeklődését irántunk. Általában, a magyar politika ázsiai nyitásában fontos szerepet játszottunk. Vagyonleltárunk az államtitkárság szerepvállalása nélkül szegényebb volna egy Stradivarius hegedűvel s egy ázsiai aranytárgyak múzeumával. Fontos filmeknek biztosítottunk támogatást, és e napokban került rá Budapest a világ vonósnégyes-eseményeinek világtérképére, a 100 éve született Végh Sándor tiszteletére ezévtől szervezett emlékversenyek helyszínévé. Ezzel Végh Sándor is elfoglalhatja méltó helyét a nemzet kulturális tudatában és a nagyvilág is inkább tisztában lesz azzal, hogy honnan indult Végh pályája. Államtitkárságunk az egész kormányzaton belül legsikeresebben vett részt az uniós pályázatokon. Megteremtettük kultúránk digitális átállásának alapjait és jelentősen bővítettük a nemzet szellemi egyesítésének eszköztárát. És minden reményünk megvan azzal kapcsolatban, hogy az Andrásy-negyed azzá válik, aminek megálmodtuk: izgalmas kulturális értékeknek a világon egyedülálló

rendezett halmazává. A világválság és a magyar krízis körülményei közt meggyőződése, hogy jól teljesítettünk.

III.

Mindez sok ember együttes munkájának eredménye. Nem akarom kisajátítani ezeket az eredményeket, és igyekszem tükröt tartani magam elé is.

Nem biztos, hogy mindig minden egyes ítéletem helyénvaló volt. De biztos, hogy mindig azt támogattam, amit helyesebbnek gondoltam. Ha nyilvánosan megszólaltam: bürokrata-énemmel szemben a szabadon gondolkodó énemnek adtam hangot. Ha úgy láttam, hogy ki kell állnom megvádolt filozófusok mellett, azt tettem. Ha József Attila szobráról véltem úgy, hogy meg kell védenem, azt tettem. Ha azt gondoltam: nem volt helyes Csurka István politikus miatt irodalmunkból kiradírozni Csurka István rendszerváltó író, ezt mondtam. Ha úgy ítéltam, hogy az erdélyi magyar közösség jogvédelmében egykor fontos szerepet játszó Tamás Gáspár Miklós életműve megérdemel egy jelentős állami elismerést, ezt képviseltem. Ha azt véltem helyesnek, hogy ne változzon a Nemzeti Színház igazgatója, emellett érveltem. Ha elfogadhatatlannak láttam, hogy Nyírő Józseftől – akinek egyetlen könyvében sem találtam egyetlen embertelen, emberellenes, uszító, gyűlölködő mondatot sem – meg akarják tagadni a végtisztességhez való jogot is, ennek megfelelően cselekedtem. És mindezt nem ide-oda cikázva ellentétes politikai pólusok között, hanem saját morális és esztétikai megfontolásaim egyenesvonalú logikájának mentén.

Bárhogy is, azt, hogy az egymás torkát elvágni kész szekértáborok nem ugrottak egymásnak, saját szerepemnek is tulajdonítom. Ez nem sok, de nem is kevés. Utódaimnak szerencsét és sok sikert kívánok.

*

Végezetül, az újságíró kollégáknak: a fentiekhez semmiféle kommentárt, értelmezést, magyarázatot nem kívánok és nem is fogok hozzáfűzni.

Budapest, 2012-06-13